

Sygn. akt II AKa 121/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Janusz Jaromin (spr.)

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7. SA Maciej Żelazowski

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Łobzie Mariusza Lesia

10. po rozpoznaniu w dniu 24 września 2020 r. sprawy

11. M. S.

12. oskarżonego z art. 281 kk w zbiegu z art. 156 § 1 pkt 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

13. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 17 lutego 2020 r. sygn. akt III K 381/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. F. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 121/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt III K 381/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. S.	Uprzednia karalność oskarżonego.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	303-304
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dokument urzędowy, którego autentyczność i		

		wiarygodność nie budzą wątpliwości.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że oskarżony „wiedział z doświadczenia życiowego, że ludzie pod wpływem alkoholu i narkotyków tracą racjonalną kontrolę swojego zachowania”</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>podczas gdy okoliczność taka nie wynika ze zgromadzonych dowodów i jest całkowicie dowolną hipotezą Sądu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Mając na uwadze treść sformułowanych w apelacji zarzutów, słuszne będzie omówienie w pierwszej kolejności zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, bowiem tego rodzaju uchybienie Sądu I instancji, zwłaszcza gdy naruszone są reguły gromadzenia i oceny dowodów, zazwyczaj jest pierwotną przyczyną zaistnienia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. I tak, przechodząc do oceny omawianego zarzutu, wbrew twierdzeniom obrońcy, zasady doświadczenia życiowego, na które wskazuje Sąd Okręgowy, a dotyczące działania alkoholu na ludzki organizm, są</p>				

<p>powszechnie znane i dostępne oskarżonemu, zwłaszcza, że jak wynika z wywiadu środowiskowego, miał on uprzednio kontakt z alkoholem. Oskarżony mając uprzednio do czynienia z tego rodzaju używkami, posiadał świadomość sposobu ich działania na swój organizm. Brak jest zaś danych, aby w chwili czynu miało miejsce upojenie patologiczne, czyli takie, którego wystąpienia i skutków oskarżony nie mógł przewidzieć. Na takowe nie wskazuje również obrońca. Fakt dotyczący sposobu działania alkoholu na organizm ludzki jest faktem notoryjnym.</p> <p>W związku z powyższym o obrazie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. nie mogło być mowy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Ponieważ wnioski podniesione w apelacji donosiły się łącznie do wszystkich sformułowanych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

zarzutów, dlatego zostały tylko jeden raz przedstawione w tym miejscu.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie na tej podstawie oskarżonemu kary w wymiarze roku pozbawienia wolności oraz uchylenie wyroku w zakresie środka kompensacyjnego ewentualnie zmianę podstawy skazania na art. 281 k.k. w zb. art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie na tej podstawie oskarżonemu kary w wymiarze 18 miesięcy pozbawienia wolności.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec M. S. kary 12 lat pozbawienia wolności, pozostawiając wyrok w pozostałej części bez zmian.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

<p>zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ocena instancyjna zaskarżonego wyroku wskazuje jednak, że sąd I instancji nie popełnił błędu dokonując takich, a nie innych ustaleń. Sąd ten ocenił materiał dowodowy w całości, zgodnie z nakazem wyrażonym w art. 410 k.p.k., przy czym stanowisko swoje należy i wszechstronnie uzasadnił. Uzasadnienie wyroku jest pełne, klarowne i pozwala w pełni odtworzyć proces myślowy sądu I instancji. Dokonując ocen materiału dowodowego sąd ten nie przekroczył zasad swobodnej oceny. Z tymi ocenami sąd odwoławczy zgadza się w pełni.</p> <p>Z uwagi na nieuwzględnienie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacjach oraz wobec braku wystąpienia uchybień, które sąd odwoławczy winien uwzględnić z urzędu,</p>		

<p>brak było podstaw do zmiany wydanego rozstrzygnięcia w kierunku postulowanym przez apelujących.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez brak wszechstronnej oceny dowodów, w tym dowolną ich ocenę dowodów poprzez błędne uznanie za wiarygodne zeznań świadka W. D. w zakresie w jakim świadek ten zeznał, że widział jak oskarżony M. S. kopał w głowę pokrzywdzonego, podczas gdy żadne inne dowody (a w szczególności zeznania pokrzywdzonego) takiej wersji nie potwierdzają, przy czym jednocześnie wersji tej przeczą wyjaśnienia oskarżonego, a zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazują, że wersja przedstawiona przez świadka jest nieprawdopodobna i służy wyłącznie uniknięciu postawienia mu zarzutów w związku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	z przedmiotowym zdarzeniem.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Obrońca ograniczył się do przedstawienia odmiennej oceny niż ta przyjęta przez Sąd Okręgowy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy. Zdaniem obrońcy Sąd Okręgowy niesłusznie dał wiarę zeznaniom świadka W. D., gdyż: „Świadek zeznał o co najmniej dwukrotnym uderzeniu pięścią oraz co najmniej dwukrotnym kopnięciu pokrzywdzonego przez oskarżonego, a jednocześnie nie był w stanie stwierdzić, czy oskarżony uderzył pokrzywdzonego butelką. Świadek w trakcie zdarzenia był po spożyciu znacznych ilości alkoholu, a na miejscu zdarzenia było ciemno. Jednocześnie jako niezgodne z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego</p>			

rozumowania uznać należy twierdzenia świadka o tym, że w miejscu zdarzenia znalazł się z oskarżonym niejako przypadkowo, że nie wiedział, że oskarżony ma zamiar ukraść przedmioty z pojazdu pokrzywdzonego.”

Oraz: „Świadek został już w przeszłości skazany za przestępstwo przeciwko zdrowiu i życiu i miał świadomość, że w przypadku postawienia mu zarzutów, będzie to dodatkowa okoliczność obciążająca. Świadek miał zatem istotny interes w umniejszaniu swojej roli w całym zdarzeniu, oraz w przypisywaniu sprawstwa wyłącznie oskarżonemu.”.

Powyższe, samo w sobie nie oznacza, że świadek ten, narażając się na odpowiedzialność za składanie fałszywych zeznań, podawałby nieprawdę, fałszywie obciążając oskarżonego poprzez wskazanie, iż ten po co najmniej dwukrotnym uderzeniu pięścią, kopał

pokrzywdzonego obutą stopą. Żaden dowód nie wykazuje bowiem takiej postawy świadka. Zatem budowanie tezy o świadomym fałszywym pomawianiu oskarżonego przez tego świadka jest całkowicie dowolne, a eksponowanie w postępowaniu sądowym rzekomego udziału świadka w zdarzeniu (czy jak to wskazał obrońca, umniejszanie przez świadka jego roli w zdarzeniu) stanowi wyłącznie wyraz przyjętej linii obrony. W tym miejscu wskazać należy, iż wiarygodności świadka nie podważają również zeznania samego pokrzywdzonego, który nie wskazywał na czynny udział W. D. w zdarzeniu. Jak słusznie ustalił Sąd Okręgowy, pokrzywdzony wskazał, iż to „wysoki mężczyzna” z nim rozmawiał, nie chciał oddać mu telefonu oraz uderzał go pięścią.

Wiarygodności świadka nie podważa również fakt, że w trakcie zdarzenia był on

nietrzeźwy. Jego relacja opisywana niespełna dziewięć godzin po zdarzeniu nie wskazuje, aby stan taki miał wpływ na zdolność postrzegania i zapamiętania jego przebiegu. Jest ona spójna i konsekwentna co do istotnych elementów zajścia, co zasadnie przyjmuje Sąd Okręgowy.

Błędnie obrońca twierdzi, że świadek, na relacji którego oparł się Sąd I instancji jest niewiarygodny.

Rzetelna, w tym obiektywna, ocena dowodów wskazuje na wiarygodność właśnie W. D.. Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację, jaką przedstawił Sąd Okręgowy w tym zakresie. Ocena jego zeznań jest całkowicie zgodna z regulami wskazanymi w art. 7 kpk, co przedstawiono w części 2.2 formularza pisemnego uzasadnienia wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni podziela zaprezentowaną tam analizę dowodów.

Wniosek				
Jak w pkt 3.1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
<p>Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także lektura pisemnych motywów wyroku wskazuje, że Sąd orzekający w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie, zgromadzone dowody poddał pełnej i wszechstronnej ocenie, zgodnie z regułami wyrażonymi w art. 7 k.p.k., wyciągając z nich trafne wnioski w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, co nie mogło doprowadzić do zmiany wydanego wyroku.</p>				
3.3.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>przyjęciu za udowodnioną okoliczność, jakoby oskarżony spowodował umyślnie utratę widzenia w prawym oku pokrzywdzonego V. M., podczas gdy żaden dowód nie wskazuje na to, aby oskarżony działał w chociażby ewentualnym zamiarze spowodowania jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, a wręcz przeciwnie - wszelkie dowody wskazują, że oskarżony jedynie dążył do utrzymania się w posiadaniu zabranego telefonu i wyłącznie z takim zamiarem uderzył pokrzywdzonego, a z chwilą gdy cel ten został osiągnięty, oskarżony zaprzestał przemocy wobec pokrzywdzonego, co w konsekwencji miało wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie wadliwej kwalifikacji prawnej czynu oraz nieuwzględnienie tej okoliczności przy wymiarze kary.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny strony podmiotowej przestępstwa, którego dopuścił się M. S.. Oskarżony co najmniej dwa razy, zadał pokrzywdzonemu ciosy pięścią w twarz. Kopał go również obutą stopą. Uderzenia te zadawał z dużą siłą, skoro pokrzywdzony stracił równowagę i upadł. Z poziomu agresji oskarżonego wynika, że chciał on pokrzywdzonemu zadać znaczącą dolegliwość. Nawet gdyby hipotetycznie zgodzić się z obrońcą, że oskarżony miał zamiar jedynie utrzymać się w posiadaniu skradzionej rzeczy, to dalej nie wyklucza to przyjęcia działania oskarżonego chociażby w zamiarze ewentualnym. Z uwagi na okoliczności przedmiotowe czynu, w postaci między innymi co najmniej dwukrotnego uderzania pięścią		

w twarz przyjąć należy, że oskarżony przynajmniej godził się na wywołanie takiego skutku. Dla przypisania przestępstwa z art. 156 k.k. nie jest koniecznym ustalenie, że oskarżony chciał pokrzywdzonego pozbawić wzroku w jednym oku. Wystarczy aby zadając ciosy godził się na spowodowanie ciężkiego uszczerbku, przy czym z uwagi na obowiązującą konstrukcję tzw. zamiaru ogólnego w jego świadomości nie musiał znaleźć w pełni odzwierciedlenia fakt, iż ciosy te finalnie doprowadzą do utraty wzroku w prawym oku przez pokrzywdzonego (por. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 26.02.2002 r., II AKa 18/02; Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 17.09.2009 r., II AKa 232/09, a także Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 28.01.2016 r., II AKa 1/16). Brak było zatem podstaw do rozważenia zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 281 k.k. w zb. z

<p>art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., bądź z art. 281 k.k. w zb. art. 156 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Jak w pkt 3.1.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego, w sposób prawidłowy ustalone przez Sąd Okręgowy okoliczności w pełni dały podstawę do uznania, że oskarżony co najmniej godził się na skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego, a zatem brak było podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu w postulowanym przez apelującego kierunku.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obraza przepisu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>oskarżonemu, a to art. 156 § 1 pkt 2 k.k. poprzez przyjęcie, że utrata widzenia w jednym oku stanowi ciężki uszczerbek na zdrowiu o którym mowa w tymże przepisie, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu z uwzględnieniem treści art. 156 § 1 pkt 1 kk prowadzi do wniosku, że wypełnienie znamienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ma miejsce w przypadku całkowitego pozbawienia człowieka wzroku, a nie pozbawienia widzenia w jednym oku.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Pomijając, iż z formalnego punktu widzenia jednoczesne podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego jest możliwe jedynie wówczas, gdy apelujący przyjmuje za prawidłowe - ocenę dowodów i poczynione ustalenia faktyczne</p>				

(odmiennie niż w wywiedzionej apelacji), sąd odwoławczy uznaje zarzut skierowany przeciwko tej części rozstrzygnięcia za całkowicie chybiony. Sąd Okręgowy przyjmując opis czynu, sformułowany przez prokuratora w akcie oskarżenia, posłużył się znamieniem ciężkiego kalectwa jednocześnie nie wskazując, że chodzi tutaj o utratę wzroku, a jedynie utratę wzroku w prawym oku. Co stanowi ciężkie kalectwo – inne niż wymienione w art. 156 § 1 pkt 1 k.k. Jednocześnie w opisie czynu dokonano deskrypcji skutku dotyczącego oka prawego, który to skutek wyczerpał znamię innego ciężkiego kalectwa wskazanego w art. 156 § 1 pkt 2 k.k., stanowiącego jednocześnie ciężki uszczerbek na zdrowiu. W orzecznictwie przyjmuje się, że ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu będzie spowodowanie ciężkiego kalectwa w postaci pozbawienia człowieka wzroku, słuchu, mowy oraz

<p>zdolności płodzenia, czyli naruszenie tej normalnej struktury przez spowodowanie utraty lub trwałego uszkodzenia narządu ciała (art. 156 § 1 pkt 1 k.k.), jak również spowodowanie innego ciężkiego kalectwa, do którego należy zaliczyć zniesienie czynności jednego z narządów parzystych (jąder, oczu, nerek, płuc, uszu) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.02.2013 r., III KK 196/12, LEX nr 1284760).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Jak w pkt 3.1.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na prawidłową kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, wniosek obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie</p>			

<p>czynu oskarżonego z art. 281 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie na tej podstawie oskarżonemu kary w wymiarze roku pozbawienia wolności oraz uchylenie wyroku w zakresie środka kompensacyjnego ewentualnie zmianę podstawy skazania na art. 281 kk w zb. art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie na tej podstawie oskarżonemu kary w wymiarze 18 miesięcy pozbawienia wolności – nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>				
<p>3.5.</p>	<p>Obraza przepisu prawa materialnego, a to art. 46 k.k. poprzez jego zastosowanie w realiach niniejszej sprawy i zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 50 000 zł, podczas gdy orzeczenie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego jest niemożliwe do wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obrazy prawa materialnego - art. 46 k.k. okazał się bezzasadny. Przepis ten nie nakłada na sąd obowiązku odstąpienia od zasądzenia zadośćuczynienia w przypadku, gdy pokrzywdzony w toku prowadzonego postępowania karnego, znajduje się poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Pomijając, iż sytuacja ta może okazać się tylko tymczasowa, Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy prawa materialnego przywołanego tutaj przepisu.</p> <p>Dodatkowo, w odpowiedzi na sygnalizowanie w uzasadnieniu apelacji na brak wniosku pokrzywdzonego o zasądzenie zadośćuczynienia, wskazać należy, iż przepis art. 46 § 1 k.k. uprawnia sąd do zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia także z urzędu, w razie skazania za każde przestępstwo, którego skutkiem</p>		

była szkoda lub krzywda.			
Wniosek			
Jak w pkt 3.1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Jak w pkt 3.1.			
3.6.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary przejawiającej się w tym, że oskarżony skazany został na karę 10 lat pozbawienia wolności, czyli 2/3 ustawowego zagrożenia, w sytuacji gdy oskarżony nie był nigdy wcześniej skazany za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu, przyznał się do winy, nie utrudniał postępowania, wyraził żal za swoje postępowanie, wysłał list z przeprosinami do pokrzywdzonego oraz wyrażał chęć przeprowadzenia z nim mediacji, a	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>nadto skutek zdarzenia w postaci pozbawienia pokrzywdzonego możliwości widzenia w jednym oku nie był objęty choćby ewentualnym zamiarem oskarżonego.</p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec M. S. kary 10 lat pozbawienia wolności, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu w wyroku, stopień jego zawinienia, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie kary surowszej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Niezasadne okazały się również zarzuty rażącej</p>				

niewspółmierności kary. W celu skutecznego podniesienia takiego zarzutu należy bowiem wykazać, że pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć przy prawidłowym uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 53 k.k. zachodziłaby rozbieżność i to o charakterze zasadniczym, rażącym. Taka zaś sytuacja, wbrew wywodom zarówno apelacji prokuratora jak i obrońcy apelacji, nie miała miejsca w przypadku oskarżonego.

Odnosząc się do apelacji obrońcy, wskazać należy, iż Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie wskazane przez autorów środka odwoławczego okoliczności, które jego zdaniem winny skutkować wymierzeniem łagodniejszej kary, a to zachowanie po popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa (przyznał się do winy, nie utrudniał postępowania, wyraził żal za swoje postępowanie,

wysłał list z przeprosinami do pokrzywdzonego oraz wyrażał chęć przeprowadzenia z nim mediacji). Zasadnie jednak okoliczności tych nie przeceniał i w efekcie wymierzył karę w podstawowym jej wymiarze, chociaż bliżej górnej jej granicy, która w ocenie sądu odwoławczego jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oskarżonego oraz celów kary, jakie ta ma spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. I tak, apelujący zupełnie przemilczał wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony dopuścił się zaś zamachu na jedno z najbardziej chronionych dóbr, jakim jest zdrowie człowieka.

Jednocześnie, kierował się błahym powodem, a mianowicie chęcią utrzymania się w posiadaniu rzeczy. Niewątpliwie także, jak zasadnie wskazał na to Sąd Okręgowy: „Oskarżony okazał rażące lekceważenie

podstawowych, fundamentalnych zasad prawa jak też brak współczucia, empatii, tzw. ludzkiego podejścia do prośby pokrzywdzonego o oddanie mu telefonu. Ignorując prośby pokrzywdzonego zadał mu co najmniej dwa ciosy pięścią w twarz i dwa kopnięcia w głowę.” Jednocześnie nie sposób pominąć, że oskarżony był wcześniej pięciokrotnie karany sądowo.

Okoliczność ta w sposób oczywisty wskazuje na nieskuteczność dotychczasowych kar i konieczność orzeczenia obecnie kary w takim rozmiarze, by wreszcie zniechęciła oskarżonego do wchodzenia w konflikty z prawem oraz by dawała szanse na podjęcie odpowiednio długich i skutecznych działań resocjalizacyjnych.

W tym kontekście, podnoszona przez obrońcę okoliczność braku uprzedniego skazania oskarżonego za czyn przeciwko życiu i zdrowiu, nie mogła

skutkować dalszym złagodzeniem kary.

Odnosząc się zaś do apelacji rzecznika oskarżenia publicznego, orzeczona przez Sąd Okręgowy kara w należyтым stopniu uwzględnia cele indywidualnoprewencyjne.

Z jednej bowiem strony jest na tyle surowa, że powinna wreszcie zniechęcić oskarżonego od naruszania porządku prawnego, a z drugiej strony daje możliwość odpowiednio długiego oddziaływania resocjalizacyjnego, by wyrobić w oskarżonym nawyk szacunku dla obowiązujących norm społecznych i prawnych. Nie sposób też uznać aby była niewłaściwa z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z jednej bowiem strony jest na tyle surowa, że wskazuje, iż Państwo zwalcza działania bardzo niebezpieczne, dąży do wyeliminowania samosądów i chroni życie i zdrowie obywateli, a z drugiej strony podejmuje na tyle długofalowe

działania, by wreszcie powstrzymać sprawców przed popełnianiem kolejnych przestępstw i wdrożyć ich do szacunku dla prawa.			
Wniosek			
Jak w pkt 3.1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Ostatecznie orzeczona kara nie mogła uchodzić za karę szczególnie, rażąco surową, jak również za karę niewystarczająco dolegliwą, a tym samym rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym zakresie należało zaaprobować.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt III K 381/19 uznający M. S. za winnego tego, że w dniu 6 lipca 2019 r. około godz. 1:30 w R. w obrębie posesji nr (...) dokonał kradzieży rozbójniczej w ten sposób, że z niezamkniętej kabiny samochodu ciężarowego marki R. o numerze rejestracyjnym (...) zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki H. w silikonowym etui z przewodem do ładowarki USB o łącznej wartości 400 zł, a następnie chcąc utrzymać się</p>		

w jego posiadaniu spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego obywatela Ukrainy V. M. pod postacią ciężkiego kalectwa w ten sposób, że uderzył go co najmniej dwa razy pięścią w twarz pokrzywdzonego, a gdy ten upadł na ziemię kopnął go co najmniej dwa razy w głowę powodując u wymienionego obrażenia ciała w postaci pęknięcia i ubytku połowy gałki ocznej oka prawego, liczne złamania kości twarzoczaszki po prawej stronie, podbiegnięcia krwiaka i rany okolic oka lewego oraz zasinienia w okolicy szczękowej, doprowadzając tym samym V. M. do utraty widzenia w prawym oku, tj. winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 156 § 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 10 lat pozbawienia wolności.

Związłe o powodach utrzymania w mocy

<p>Wszystkie zarzuty podniesione przez apelujących okazały się bezzasadne, zaś sformułowane w środkach odwoławczych wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie. Nie ujawniły się także przesłanki nakazujące zmianę lub uchylenie wyroku z urzędu.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

pkt II.	<p>W związku z występowaniem w sprawie obrońcy z urzędu w osobie adwokata M. F., należało stosownie do treści § 2 pkt 1, § 4 ust. 1, 2 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.) zasądzić na rzecz wymienionego wyżej adwokata koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 738 zł (wraz z podatkiem VAT). Taka wysokość ustalonej stawki wynikała z uwzględnienia niezbyt dużego stopnia złożoności sprawy i wielkości nakładu pracy związanego z udziałem w postępowaniu odwoławczym.</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III.	<p>Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym winien ponieść oskarżony (art. 636 § 1 k.p.k.).</p> <p>Uwzględniając jednak dość długi okres izolacji oskarżonego, brak istotnego majątku oraz istotnie ograniczone możliwości zarobkowe, należało uznać, że uiszczenie należności sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe (art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).</p>	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt III K 381/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	Prokuratora Rejonowego w Łobzie	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt III K 381/19	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana